

En Corral Ajeno

Fernando Krahn no es creu que hagi mort

L'artista i il·lustrador gràfic estava molt il·lusionat amb la seva Krahnfactory, un projecte que li permetria col·locar les seves produccions gràfiques i cinematogràfiques en diferents mitjans i formats

RUBÉN ADRIÁN VALENZUELA

Un dels més sorpresos amb la mort de Fernando Krahn, va ser Fernando Krahn, qui no solament no s'esperava un esdeveniment tan inesperat, sinó que estava fent plans que arribaven, almenys, fins al 2050. I es diria que encara no s'ho creu, perquè l'altre dia, en el seu funeral, ens va fer riure a tots al tanatori. Tant, que fins i tot acabàrem aplaudint-lo.

Havíem parlat dels morts moltes vegades: de la mort de la seva esposa María de la Luz Uribe, de la dels meus fills i de la meua pròpia, perquè segons la doctora que, el novembre, em va operar d'un melanoma maligne al peu esquerre, jo havia de morir-me abans que Fernando Krahn, ja que només em quedava un any de vida i a ell, una vida sencera.

El desembre de l'any passat va viatjar a Barcelona per registrar notarialment el seu últim gran projecte: la Krahnfactory, amb la que pensava canalitzar les seves produccions gràfica i cinematogràfica. Ja de tornada, al tren de rodalies, on l'acompanyaven el seu fill Santiago i el seu col·laborador en la Krahnfactory, Carlos Lupprian, va coincidir amb el meu fill de 9 anys, Imanol, qui viatjava amb la seva mare de tornada a Sitges. **"Es el viaje en tren más entretenido que he hecho en muchos años"** -m'escrivia en un e-mail-. **"Viendo la expresividad de tu hijo y sus ojos que dicen muchas cosas, he tenido algunas ideas que pienso exponerte. Ven a tomar un tecito a casa y te cuento más cosas"**.

La idea que tenia, especulo ara després de recordar alguna de les seves afirmacions per telèfon, era dibuixar un personatge infantil que tingués els ulls d'Imanol. Això no ho podré saber mai, perquè la cita per al "tecito" la vaig anar postergant i postergant, fins que la mort ens va sorprendre a tots.

Per una feliç coincidència, els tres fills de Fernando i María de la Luz eren amb ell la nit que va haver de ser traslladat a l'hospital. Fernanda (que havia viatjat des d'Àustria, on viu), Matías (que va venir de Sant Feliu de Llobregat) i Santiago, que a més de compartir casa amb ell a Sitges l'acompanyava en l'estructuració i llançament de la Krahnfactory. Aquest últim li va dir, en to gairebé entremaliat quan el conduïen al quiròfan: **"Ya ves en lo que quedamos cuando llega la hora"**. Una nit, sopant en el

seu ja cèlebre casalot de la cantonada d'Illa de Cuba i Sant Gaudenci, en aquesta Vila, Fernando ens va sorprendre amb una història que explicava una de les seves grans fòbies, que també les tenia. Estàvem Santiago Krahn, la meua parella la doctora Marta Marnet, la seva filla Rosa (perquè aficionada al dibuix, com és, havia demanat conèixer el mestre) i jo. Era l'hora del telenotícies i alguna cosa van dir en les notícies, que els records de Fernando van desencadenar: **"Los gitanos"** -va dir amb accent gèlid-, **"esa raça..."**

Em vaig quedar estupefacte i vaig pensar que estava assistint a una mostra de racisme del meu amic i alguna cosa vaig dir, però ell va seguir, **"Cuando murió mi hermano mayor, en un accidente de carretera, los pude conocer en su esencia. Desde entonces no quiero ni que me los mencionen"**.

Els presents estàvem en jòlit. Amb prou feines respiràvem, mentre Fernando continuava desgranant els seus records. Havia ocorregut en l'anomenada Carretera Panamericana, l'única ruta transcontinental, que vertebrava Amèrica del Sud des dels fiords de l'Estret de Reloncaví, més enllà de Port Montt, a Xile, fins al cor mateix de Colòmbia, a través de la serralada de Los Andes passant per Perú, l'Equador, part del Brasil i Veneçuela.

"Pasó de noche, en el desierto de Atacama" -va continuar dient **"Mi hermano mayor y yo nos habíamos lanzado a la aventura en un coche de segunda mano, que a mi madre no le gustaba nada. Por aquella época los caminos eran muy malos, las comunicaciones desde la ruta eran casi inexistentes y encontrabas una gasolinera cada 500 kilómetros, si es que la había"**. En una corva el cotxe va sortir de la carretera, aparentment per una roda rebentada, i va bolcar sobre la sorra, sota la llum de la lluna. El germà més gran de Fernando (el nom del qual no recordo ara) va quedar atrapat sota el vehicle i va comprendre que allà moriria. No hi havia possibilitat de demanar ajuda, no passaven altres cotxes i només restava esperar que es fes de dia...

"De pronto, como salidos de ninguna parte, iluminados por la luna y sus reflejos en el salar, aparecieron en caravana unos gitanos que, sin decir palabra, se dedicaron a recoger nuestro equipaje repartido entre la arena y hasta saquearon algunas partes del vehículo volcado. Parecía todo tan irreal, con ese tono azul que les proporcionaba la luz de la luna, que pensé que estaba en medio de una pesadilla. Cogí el brazo de mi hermano, que me miró comprensivo, insistió en que yo debía consolar a mi madre, y murió".

Els gitanos del desert se'n van anar com van arribar. Sense dir paraula, sense un gest de solidaritat i sense haver ajudat els ferits, emportant-se tot el que van poder rescatar. **"No he olvidado nunca esa noche en el desierto"**, va dir el meu amic ara desaparegut. I alguns diran el que vulguin, però es podria dir que només la mort va curar aquestes ferides. Perquè l'altre dia, en el funeral que van organitzar els seus fills al tanatori de Sitges, se'l veia en pau i gairebé rialler dins del seu fèretre. És segur que ja descansa en pau.

rubenadrianvalenzuela@yahoo.es

La crisi financera segons Fernando Krahn (inèdit)

Aquest anunci el veurà tot Sitges

perquè surt a L'Eco

Publicitat l'Eco de Sitges
Bonaire, 6
08870 SITGES
93 894 30 34
info@ecodesitges.com